

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel V

Gardiens kloster ~ augusti 1347

~Tunnelfacklorna hade för länge sedan släckts, förutom en som nu lutade sig från ett väggfäste när det lyste upp ingången till Lazarus pittoreska katakomberkvarter. I det klara ljuset tryckte Ivan sin stora kropp mot dörröppningen, hans blick slukade ett brev. Inne i rummet satt Lazarus på sängkanten och drack ur en träskål.

Lazarus frågade mellan tuggorna: "Vad läser du, munk?"

"En post som jag skickar till broder Salvitino – imorgon", svarade Ivan, med blicken begravd i brevet.

"Vem är han?"

"En munk från det lägre rådet – bodde en gång här i klostret. Före dig – innan du föddes."

"Var är han nu?"

"I Italien—Cancello—det andra koncilieklostret."

"Varför skriver du till honom?"

"Han står i skuld till mig. Och han kan hjälpa oss med en liten sak – när vi väl åker till Italien."

"Italien? Men hur är det med Bourgogne?"

"Italien, först."

"Broder Odino följer fortfarande med oss, eller hur?"

Munken bekräftade med en nick. "Han har samtyckt."

"Hur står denne broder Salvitino i tacksamhetsskuld till dig?"

Ivan slet kort blicken från sidan. "Nog, Lasarus – ät."

Lazarus tog en till tugga och tuggade kort innan han vände sig till Ivan. "Medan du var borta såg jag en man bli förd ner hit och inlåst i en av cellerna. Vad gjorde han , broder?"

"Fången ska ställas inför rätta för kätteri. Han ska föras bort imorgon bitti."

"Vad har han gjort?"

"Han är inte din besvär, Lasarus – ät. Det är sent."

Lazarus kastade en blick på Ivan, som stod uppslukad av brevet. Han tog en bit kött och bröd ur sin skål, kastade det under sängen och fortsatte äta.

"Kanske han är hungrig", föreslog Lasarus.

Ivan harklade sig, vek ihop brevet igen och stoppade det under sin mantel. "Ät färdigt , min son. Jag vill inte att du ska vara i hans närhet. Vill du samla mig?"

"Det gör jag, broder." Ivan kikade ner i skålen och tittade på varje tugga tills Lazarus stoppade den sista brödbiten under munfliken på sin ansiktsmask. Med ett nöjt leende tog Ivan sin tomma skål. Lazarus for fram under täcket.

Ivan stoppade in honom. "Dina böner?"

"Det har jag, broder. Och jag bad för fången."

"Utmärkt. Då ses vi imorgon bitti. Sov gott."

"God afton, broder."

Ivan lämnade rummet med oavbrutna steg medan han drog ner facklan i dörröppningen från väggen och tog sig ut ur katakomberna.

Lazarus kikade över en hög med filter och såg hur hans dörröppningsdrag bleknade till svart medan Ivans ficklampa drev uppför korridoren. Sedan lyssnade han efter sandalernas smäll mot sten när Ivan gick uppför katakombernas trapphus. Slutligen sprang Lazarus upp till ljudet av en avlägsen dörr. Nu, driven mer av nyfikenhet än av föräldrarnas instruktioner, hämtade han maten under sängen, svepte in den i ett tygtyg och gick på tå uppför korridoren. När han nådde en korsning av tunnlar, Beniontunneln till vänster och en kort korridor till höger, svängde han höger för att gå in i en kort passage med celler. Sex celldörrar kantade väggarna – tre mitt emot tre. Istället för kryptor för att hysa de döda var dessa kammare förvaringsceller utrustade med låsbara dörrar för att fångsla de levande. Smala fönster på dörrarna var försedda med skjutbara järnplattor.

Lazarus närmade sig den sista cellen till höger. Han sköt upp fönsterluckan; ljudet av mumlande böner tystnade.

"Hallå, herrn. Jag har med mig mat. Jag är Lasarus. Jag ska tala med dig om du vill." Cellhalm prasslade och en röst lät höras. "Hej Lasarus. Upphöjt vare Herren Kristi namn, han som är Jesus."

Lasarus skickade maten genom fönstret och svarade: "Välsignad vare han. Tag maten, herre."

När fången hämtade den, kastade Lazarus en blick på hans ansikte. Han var en ung man med ljust hår, bruna ögon och ett tunt skägg som avslöjade smala ansiktsdrag. "Jag är mycket tacksam", svarade fången. Han hukade sig mot dörren, precis som Lazarus gjorde detsamma, och lämnade bara fem centimeter ekplankor mellan dem.

Lasarus petade på dörren. "Varför är du här inne?"

Fången svarade med full mun: "Anklagad för kätteri. Jag ska stå inför en inkquisition."

"Vad gjorde du?"

"Jag lever som Jesus levde."

"Hur är det då kätteri?"

Fången svalde sin mat och förklarade. "En biskop med sina många soldater kom in i vår by och sammankallade alla. Han skrev ner våra namn och yrken i sina räkneböcker – för att bestämma storleken på våra tionde till kyrkan. Såsom många i byn var Botfärdiga bröder, den tredje orden av Sankt Franciskus, vägrade vi. Det var fel."

"Är det fel att betala tionde?" frågade Lasarus.

"Jesus levde sitt liv i fullkomlig apostolisk fattigdom. Alla Guds män är skyldiga att leva som Kristus. Det står skrivet: 'Det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än för en rik man att komma in i Guds rike. En man är fattig när han varken har mynt eller handlar, ändå kan han fortfarande vara rik i Kristus och ge tionde till Honom."

"Hur då?"

"Lämna tionde av åkrarna orörd. Lämna tionde av djuren fria. Lämna tionde av frukterna oplockade; ge tionde av ditt mjöl till en hungrig man. En tionde är en offergåva, som ges åt sidan för Gud. Tempel har ingen plats för att samla in tionde av någonting – de är bara platser för tillbedjan.

"Ändå hjälper kyrkan de fattiga, eller hur?"

"Om kyrkan samlar in en tionde som är avsedd för Gud och använder den, oavsett dess avsikter, är offergåvan inte till Gud, utan till kyrkan. Det är orden i Lukas och Matteus."

"Jag känner till orden, herrn. Visade ni biskopen och soldaterna dessa ord?"

"De känner dem."

"Varför sa du inte till dem att du skulle arbeta – och när de gick, då hade ni alla kunnat flytt?"

"Sprang Jesus iväg?"

Lazarus kliade sig i huvudet och undersökte stenplattorna innan han vände sin uppmärksamhet mot dörren. "Då kanske du kan säga till dem att du ska ta samma yrke som Jesus. Säg till dem att ditt yrke är att undervisa de fattiga massorna om Gud. Erbjud dem en tionde av dina läror, eller hur?"

Fången fnissade. Lasarus lutade huvudet åt sidan som en förbryllad hund. "Det är inte så lätt, Lasarus. Jag måste avlägga en ed inför Gud. Inkquisitionen har sedan dess förberett frågorna som ska döma mig. Jag kan inte avlägga en ed och ljuga. Jag har redan blivit dömd – jag ska brännas."

"Bränd? Kyrkan bränner människor?"

"Hundratals; sedan bränt."

"Kyrkan? Ändå är kyrkan av Gud. Varför måste den bränna människor?"

"Många orsaker. Främst för att man inte betalar tionde eller håller fast vid en annan tro."

Till slut kontrade Lasarus: "Då säger Matteus om en lögn : All synd och allt ont tal skall förlåtas människorna, men ont tal om Anden skall inte förlåtas dem."

"Du skall inte ljuga. Kommer du inte ihåg dessa ord, Lasarus?"

Lazarus började: "Jag känner dem, herre. Men om de skulle bränna dig—"

"Jag ska inte avlägga eden, liksom Jesus inte gjorde. Jag ska inte fly från dem som orättvist fördömer mig."

Inte heller ska jag ljuga för att rädda mig själv."

"Herre, om de bränner er—"

"Jesus ljög inte och frestade inte. Lasarus, fresta mig inte från Herren."

"Herre, får jag fråga er en sak?"

"Ja, Lasarus."

"Varför har du inte bitt mig öppna den här dörren om du vet att de ska bränna dig?"

"Jag är redan fri. Denna dörr, oavsett om den är öppen eller stängd, kan inte skapa frihet. Frihet är inom."

"Kan ni tillåta mig att låsa upp den här dörren, så att ni kan fly?"

"Ja, inte. Frestar du mig igen, Lasarus?"

"Det gör jag inte, herrn. Jag förstår bara inte varför ni inte vill rädda er."

"Tro, Lasarus. Jag är redan frälst, endast genom tron."

"Och de ska bränna dig, som du säger?"

"De ska."

"Om detta är sant, herrn, varför har jag då inte läst om sådana saker?"

"Kanske är du inte i stånd att läsa om dem. Ändå är du lärd. Är du en prästpojke?"

"Det är jag."

"Ah! Där har du det. Precis som män betselar hästar och vallar boskap, så är du hästen och kon. Söner blir deras fäder och prästpojkar blir munkar som de tjänar med. En generation avlar nästa."

Lasarus sänkte huvudet och funderade över visdomen i orden innan han vände sig mot dörren igen. "Vad är ert namn, herre, så att jag kan veta för vem jag ber?"

"Jag är en fattig man i Kristus. Be för mig som sådan." Straw flyttade på sig. "Jag tackar er för er generositet och ert sällskap. Nu måste jag vända mig till mina egna böner. Välsignat vare Herren Kristi Jesu namn och välsignat vare den helige Petrus Johannes av Olivi testamente. Välsignade vare deras namn", ropade fången och kröp bort från dörren. "God afton, Lasarus."

Lasarus ropade efter honom. "Fattig man i Kristus?"

Tysta.

"Fattig man i Kristus?" ropade Lasarus igen. Ändå erbjöd fången inte mer av sig själv.

Således lämnade Lazarus cellen och gick iväg. Ändå, på väg till sitt rum, hade han knappt lämnat korridoren, innan ett sprakande ljud kom från en tunnel som låg intill huvudvägen och var placerad mitt emot den passage han lämnade. Ljudet, som splittrat trä, ekade djupt inifrån Beniontunneln – den äldre av de många underjordiska artärerna. Så länge Lazarus mindes – likt en lag huggen i sten – fanns det en stående regel: att han fick vandra i alla katakombernas tunnlar med *undantag* för Benion. Ivan förbjöd honom att stiga under dess farliga takstenar som hängde tillräckligt löst för att läcka även efter ett måttligt regn. Dessutom, eftersom Benion bara var en död sidopassage som endast innehöll förseglade kryptdörrar med Med sina sammansvetsade lås täckta av århundraden av rost hade han ingen anledning att våga sig på det. Ivan hade dock underskattat Lazarus gryende känsla av självständighet, som hängivna föräldrar brukar göra – tillitsfull och med ett blundande öga.

Lasarus stod framför Benions ingång och lyssnade till vattendroppet som ekade genom dess ihåliga inälvor. Återigen hörde han störningen, eftersom den liknade ljudet av smällande plankor som spände sig under tyngden av en tung...

börda. Nyfikenhet bet honom – frestelsens frukt tog honom – självständigheten drev honom. Således drog han ett andetag, såg sig omkring och smög sig nerför Beniontunneln. Han rusade förbi dess många kryptdörrar och gav dem bara en flyktig blick. Till slut nådde han slutet av korridoren för att upptäcka roten till oväsendet – den sista kryptdörren var utåtböjd, skadad av en taggig rad flisor som skar längs med dess... vertikala plankor.

Redan hade en glipa separerat trädörren från dess stenkarm och dess järnlås låg trasigt. Med stora ögon smygande han en titt mellan dörren och karmen och upptäckte en rad rektangulära håligheter – bebodda gravar, fyra höga – huggna in i den högra väggen av en stor kryptan. Inuti skymde ett närliggande bord all vidare sikt. Ett rostigt järnkrucifix hängde mot bakväggen, men bara hälften av det var synlig – ännu mindre av det dystra rummet.

Han luktade på öppningen för att urskilja århundraden gamla blandade lukter som sipprade från graven: lukten av förfallet tyg; doften av kritben; den unkna fetorn av åldrad svamp och sötman av fuktig sten. Fullständigt tagen av nyfikenhet stack Lazarus in fingrarna i springan och drog. Dörren skrapade mot golvet när han tvingade upp den. Nytt trä *splittrades – splittrades – till och med till –*

”Pang!” Omedelbart exploderade dörren och splittrade plankskärvor mot den motsatta väggen. Valvstenarna ovanför dörren rasade samman när slutstenen gav upp allt stöd. Ännu högre upp gav en stor del av muren och det angränsande taket vika för en lavin som forsade omkring honom. Mitt i ett dånande kaos dök han ner i det bortre hörnet av terminalmuren när en del av dess murverk kraschade ner på golvet.

Tystnaden återvände, förutom ljudet av vattenströmmar som gurglade mot stenplattor. Och när dammet och bråten lagt sig, reste sig Lazarus lugnt upp, smutsig men oskadd. Han stack upp ett par hundlika öron under huvan och sökte efter ljud. Fallande vatten var som ett pulserande dån – slingret av liggande småsten var som stenblock som kraschade ner i någon djup ravin – det mjuka springandet av råttfötter var som dånande hovar. Lazarus uppmärksamhet förblev dock fäst vid ingången till Beniontunneln. Han hörde inget knarrande från en katakombdörr – inget klappande av munksandaler på en stenig trappa – bara ljudet av den avlägsna fången i cellgången medan han hasade sig omkring i halm.

Lazarus undersökte vraket runt omkring sig. Tunnelns slutvägg stod mestadels oskadd, förutom en liten hålighet där stenarna sedan dess hade krassat bredvid honom – den skadade delen av väggen erbjöd nu vad som verkade vara ett bottenlöst hål. Redan välldes en unken bris, tre århundraden gammal, ut genom öppningen. Sedan insåg han att,

Det som hade verkat vara det förmodade slutet på den döda Beniontunneln var bara en sönderfallande falsk mur – synbart sträckte sig passagen framåt.

Lazarus kikade genom öppningen, hans huva fladdrade framför det vinden stönande hålet. På alla sätt utom ett speglade den fortsatta tunneln den oförseglade delen. Det kunde ha sett ut som om passagen hade övergivits redan innan den var helt färdigställd, eftersom, även om kryptor kantade tunnelväggarna, ingen av håligheterna hade färdigställts med dörrar på utsidan. Han knuffade sig mellan de lossnade stenarna och steg in. Det var uppenbart för honom att kryptorna aldrig hade hyst kvarlevor. Den första gjorde det inte, och inte heller den andra – och lik befläckade alltid underliggande stenar med en rostfärgad patina som inte ens århundraden kan ta bort. Han fortsatte nerför tunneln och gick förbi de många obebodda och ofärdiga krypter.

Medan luften i kryptorna förblev ren, bekände luften döden allt eftersom han vågade sig ännu längre ner i korridoren – och intensifierades i takt med att de forntida kvarlevorna befläckades. Lazarus grävde djupare. I slutet av tunneln fann han att ingången till den sista kryptan var annorlunda än de andra, eftersom den hade en kort och trasig dörr, men täckt av resterna av en sönderfallande stenmur – som om en senare, nyare stenmur hade byggts för att dölja alla tecken på den nu blottade dörren. Bortom de spruckna dörrbrädorna sipprade lukten av förruttnelse. Han drog bort lösa stenar, slet igenom spindelnätsgardiner, sköt bort gropiga och masknötta splittrade plankor och smög in. Inte en ljusglimt lyste, men i den oförstörda och dödysta svärtan bortom de spridda resterna av den korta trasiga dörren svällde Lazarus hungriga pupiller onormalt vida. Liket kloten hos ett perfekt nattdjur skalade de bort mörkrets fjäll och såg allt.

Kryptan såg ut som om den en gång hade använts som bostadsutrymme, men lukten var tydligt som av en grav. Trasiga keramiker, ruttna tygstycken och dammiga artefakter låg utspridda. Lazarus genomsökte väggarnas nischer men upptäckte inga munkinlindade kvarlevor. Snarare hade de öppna gravarna fungerat som förvaringshyllor, där de innehöll rester av en märklig blandning. Och en annan lukt hängde i luften – den svaga skarpheten av bläck. Lazarus gick över rummet och stod över ett smalt bord och en bänk som en gång använts som skrivbord. Dess ovansida låg befläckt med repor, vax och bläckfläckar. På den stod ett bläckhorn, täckt av skorpor och tomt. Något märkligt med bordet väckte hans uppmärksamhet när han undersökte dess yta närmare. noga, lutande huvudet i noggrann granskning. Varken bläckhornet eller fläckarna erkände någon skillnad; men vad som än väckte hans uppmärksamhet låg oklart men säkert i sin existens. Han sänkte näsan bara några centimeter från bordet och luktade på det. Ändå kom ingenting fram till ytan.

Sedan backade han undan och lutade sig över skrivbordet – och där låg det. Lazarus torkade bort ett lager av damm. Oavsett vilken nyfikenhet som plågade hans sinnen, gjorde han det bara genom ögonen. Damm och skräp avlägsnades, de återstående reporna på skrivbordet tog form och han fann ingen. slumpmässiga ristningar, utan ordnade symboler. De var inte hieroglyfiska bilder – de framställde sig tydligare som kontinuerliga rader av geometriska figurer. Deras position och avstånd styrde uttalet – och betydelsen – i Lazarus' öga. I det igenkännbara mönstret bildade cirklar och linjer *bokstäver – ord – meningar – som slutligen samlades i tydliga och begripliga betydelseströmmar* . Inskriptionerna var dock varken franska eller latinska, utan snarare av ett märkligt språk som sedan dess varit okänt för fjäderpennans och pergamentets värld. I själva verket kunde ingen människa ha skrivit meddelandet på skrivbordet, eftersom dess språk aldrig föddes på jorden. Med viss svårighet uttalade Lazarus orden och urskilde deras betydelse:

Den här dagen ger jag min bror en present.

Denna krypt innehåller hela mitt ord.

I kryptans hörn,

det är fyra sten högt—

den fjärde stenen är lös.

Lazarus tittade mot kryptans hörn – exakt fyra murstenar högre än golvet stenplattor – en smal glipa av saknat murbruk omgav kanten av en sliten sten. Han drog stenen ur väggen och, ur den återstående håligheten av gamla spindelnät, tog han fram en tjock rulle gulnade sidor. Han rullade ut dem ovanpå skrivbordet. Den översta sidan var ett brev, där det stod:

För dig, min broder—

Den tjugooåttonde september, i Herrens år ettusen sextiofyra , skriver jag härmed det sista av många blad. Tungt vare mitt hjärta, ty snart skall jag känna Dödens tillstånd. Dess lukt förtär mig. I min förtappelse är jag pressad att förundras över den del av Gud som låter sådana sorger och ondska råda under Honom. Jag kan inte fatta det – inför alla mina ögon kommer jag aldrig att förstå. Min tro har flugit. Lågan kvävs i mitt bröst, och jag är inte mer än Döden som väntar på sig själv.

Jag borde varna dig för rådet. Med rådets fullmakt erbjöds jag en pakt. Hittills,

Pakten var denna – att jag med mina översättningsmedel skulle dechiffrera Portstenens språk åt dem. I sin tur skulle de ge mig frihet – en sådan frihet att jag för alltid kunde fly Abbaye des Gardiens. Jag hade inget annat val än att gå med på det.

Två hela säsonger växlade medan jag översatte de avsnitt som de hade med sig till mig, var för sig i mina rum. Under den korta perioden av alla mina år levde jag helt nöjd som en Guds man. Min fångenskap tyngde mig inte längre som en börda, ty rådet prydde mina rum som om jag skulle vara en kung. Allt beviljades mig, förutom lossandet av mina kedjor eller avskedandet av påvliga vakter och deras kvävande facklorångor som för alltid förblev stationerade utanför min dörr.

Jag saknade ingenting annat än min frihet, och jag ansåg drömmen vara lika verklig som de kalla bojorna som var knutna runt mina armar. Ändå, nära mitten av den andra säsongen, föll jag i en orubblig sorg. Till och med för att jaga bort drömmen. Från Portstenens språk lärde jag mig dess syfte. Det plågade mig så att jag slutade be. Min tro, Jag fruktar, är för alltid förlorad. Jag önskar inget hellre än döden. För Guds skull skall jag aldrig samla Hans metoder, men ändå alltid känna min plats i Honom.

Från och med den tiden upphörde jag med spådomskonsten, vilket upprörde rådet. Som svar tog rådet bort all inredning från mina bostäder och placerade mig tillbaka i de fruktansvärda förhållanden som jag hade lidit av innan mitt arbete för dem började. Jag blev sjuk. Efter en lång tid gick jag med på att slutföra spådomskonsten enligt avtalet, endast med en upprepning av löftet om frihet.

Jag har sedan dess slutfört arbetet och tre säsonger har gått. Under en tid ifrågasatte jag min fångenskap. Rådsabboten talade endast om denna anledning – att jag skulle erbjuda prästerna mitt råd för ytterligare tid. Jag har inte sett dem på nästan en tid. Jag har sedan dess förstått att jag inte längre är till någon tjänst för rådet, vilket delvis framgår av det försämrade tillståndet i mina bostäder. Med tiden har jag insett att de aldrig hade för avsikt att befria mig från detta fångenskap, inte ens från början. Dessa är mina sista ord, eftersom min bläckbrunn sinar redan nu. Till min största förvåning kom rådsabboten till min cell tidigt i morse. Han informerade mig om att jag aldrig skulle bli frigiven – det var emot rådets slutgiltiga beslut, såvitt jag minns. för mycket om stenens vistelseort och ord. Istället erbjöd rådet mig avlösning för mina synder, en smärtfri sömndryck och löftet om helig begravning.

Tyvär har jag ännu en dags tid att begrunda detta erbjudande, eftersom han återvänder imorgon . Återigen har jag inget annat val än att gå med på drycken, så att jag inte möter solens fador. Jag lämnar alla Portstenens ursprungliga inskriptioner till dig, min broder, som kan läsa dessa ord. Må det gå dig bättre än jag. Må du lära dig av mitt liv.

Sannerligen, jag kan bara vandra fritt genom åren med ett minne av ljuv sorg. Jag levde ett liv som inte var mitt, i denna krypta som inte var min, men ändå med ett ögonblicks dröm som var helt och hållet min – en dröm om frihet som visade sig vara ljuvare än något friheten själv någonsin kunde ge mig.

Jag är—

*Präst Naramsin
—Rådets översättare*

En iskall bris rufsade sidorna och bar med sig en doft av förruttnande ben. Han samlade upp sidorna från skrivbordet och inspekterade kryptan ytterligare. På den bortre väggen, i dess nedersta fördjupning, låg en duk draperad över något helt dolt. Han närmade sig. När Lazarus grep tag i tyget, slets det sönder i hans fingrar som ett lakan vävt av spindelnät . Försiktigt skalade han bort den ruttnande tyget och avslöjade—

"Ah!" Plötsligt släppte han tyget som om det hade bitit honom. Hans andedräkt lämnade honom och Han föll baklänges över golvet. Och en kyla föll över honom; hans hjärta fladdrade. Brännande stickningar badade hans kropp. Grymt kedjade framför honom låg resterna av en vuxen grotesk – Naramsins ben. Han hade sett många lik, men hade aldrig sett en annan grotesk. Tjocka huggtänder låg förankrade i en annars mänsklig skalle. Vingben låg under liket. Lazarus stirrade på sig själv – en större version av sig själv – förruttnad och insvept i kedjor!

Lasarus uppnådde ett tillstånd av fullkomlig skräck – detta allt uppslukande och kortlivade tillstånd komprimerades mellan ett skrik och förstenad tystnad. Om han inte vore alltför levande, hade hans hjärta lockat Döden att stilla det.

Han sprang upp och sprang ut ur kryptan med Naramsins skriftrullar. Han flög uppför Beniontunneln, dök genom hålet i den falska muren och hoppade mellan de spridda stenarna. På ett ögonblick var han tillbaka innanför de obefläckade och välbekanta väggarna i sitt kvarter,

gömd under sina sängöverkast. I den kvardröjande tystnaden rusade hans hjärta i takt med hans tankar. Han stoppade hastigt in rullarna mellan vecken på sin matta, kontrollerade snörena på huvan och begravde sig djupt i sängen. Han kände sig smutsig – besudlad inombords. Han längtade efter oskyldiga drömmar – vad som helst, utom den hemska bilden av sina egna fjättrade kvarlevor. Aldrig hade han känt sig så ensam – så hotad – så dödsrädd, till och med.

Tillsammans kastade hans hjärtas bultande och hans sinnes plåga honom in i en förvriden mardröm – inte lika mycket en skräck som ett avtagande av ett alltför laddat mentalt tillstånd. I den drömmen fann han sitt nakna jag rusa uppför den böjda trappan och mot den högre katakombens entrédörr. Han rusade till friheten – han längtade efter att befria sig från tunnarna – från dess kollapsande dödsmurar. Varje duns i hans hjärta var ytterligare ett steg uppåt, men ju snabbare han klättrade desto högre flydde ingången bort från honom – tornande i fjärran. Trappa följde på trappa – och kanske ännu fler trappor. tillräckligt till antal för att till och med stiga upp i himlen. Och genom hela den krypande kvällen, evig som den än må ha verkat, upprepade sig den hemska drömmen, om och om igen – Dunk -dunk-dunk-vävsto! Dunk-dunk-dunk-vävsto!

~*~

Det karmosinröda skenet från det första ljuset spred sig över Gardiens kloster. Ändå, med munkar och väpnare begränsade till sina kvarter och morgongudstjänster avsatta, låg den dunkla klostermarken lika livlös som Naramsins krypta. Ändå, inom de flesta sovsalar, knäböjde en präst vid fotänden av sin planksäng, och bad om smärtfri förvandling. I andra skiftade otålighetens skuggor inom de smala fönstrens stenramar och kastade nyfikna blickar över gårdsplanen. En orolig – spänningen hängde där.

Broder Ivan lutade sig mot sitt cellfönster och kikade ner på spöklika kläder som korsade gårdsplanen. Han fick en glimt av en gryende sol och stack in fingrarna i fönsterkarmen. Nedanför började ritualen när abbot Vonig eskorterade tre kraftiga präster till badhuset.

Väl inne instruerade abboten sina munkar: "Ni – lås dörren och ta er plats kl. fönstret. Ni två – ta med saken. Och var aktsamma på dess tänder!" Abboten gick fram mot ett stenbord närmast östra väggen. Överdelen av stativet låg svart som kol, synligt förkolnad av många tidigare bränder. Tillsammans försvann två munkar i badhusets dunkel medan en tredje gick runt abboten och kikade genom en vertikal springa mellan stängda fönsterluckor som vette mot gryningen.

Hasande, stönande och väsande vittnade om en kamp längst bak i badhuset. "Försiktigt!" skrek Vonig. Han drog fram en liten flaska ur sin mantel och strödde strössel över bordet. Han mumlade i bön.

De två kraftiga munkarna återvände med Grotesque och ledde henne framåt medan hon kämpade mot dem. "Solen går upp över muren, abbot!" ropade prästen vid fönstret. Vonig bekräftade med en nick, fortfarande mumlande. Munkarna drog henne till bordet medan Vonig reciterat från hans manuskript; "*Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra—*"

Grotesken stödde fötterna mot bordskanten och kämpade mot sina kidnappare. När hon ropade till dem: "*Baut! Eca am sha tular!*"

Abboten kontrade och fortsatte: "*—in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie—*"

Hon väste åt munkarna och höll sig borta från bordet medan hon slog omkring. Prästerna slog läderband runt hennes handleder och vrister. De ryckte i remmarna och slog henne ur balans innan de drog henne över bordsskivan, hennes vingar slog dem i ansiktet. Munkarna placerade sig på varsin sida om bordet, var och en med ett par remmar som fäste hennes händer och fötter mot stenplattan. Kampen var över; hon kunde inte befria sig. Sittande på böjda knän kunde hon bara stirra framåt på abboten. Vonigs öga rullade över de skrivna orden. "*—et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos—*"

Grotesken avbröt honom med en mjuk, flickaktig vädjan. "*Shat na cawt—hmm? Cawt?*"

Vonig övergav sin uppmärksamhet och tittade kort uppåt från sin vaggade bok för att upptäcka ett mildt men fruktansvärt förtvivlat ansikte – för att till och med få syn på de växande tårarna som glittrade i ett par fantastiska blå ögon. Och han lade tydligt märke till, som för första gången, att hon verkade slående mer mänsklig än någon grotesk han hade sett – under alla sina dagar. Det var helt klart att hon, bortsett från sina vingar och öron, kunde ha framstått som inget annat än en stackars och skräckslagen flicka, fångad mellan de återhållande banden hos ett par kraftiga och bistra präster.

Vonig slet bort sin oroliga blick och fortsatte: "*—et nos dimittimus—*" Vonig kvävdes av hans ord. Han harklade sig: "*—et nos dimittimus debitoribus nostris—*" Återigen fastnade hans röst. Han avbröt sin läsning, snurrade om och ropade till prästen på andra sidan badhuset: "Avtäck det förbannade fönstret! Gör det nu!"

De två munkarna lutade sig tillbaka mot sina remmar. Hon väste åt dem. Den andra prästen grep tag i träluckorna men tvekade. Han tittade tillbaka på Grotesken och grimaserade när Vonig såg tårar välla upp i hans ögon.

"Fört med det, broder!" skällde Vonig på honom. Prästen slog genast upp fönsterluckorna.

och solstrålar badade badhuset.

"Skrik!" Ett genomträngande skrik lät över klosterområdet. Ett askmoln kokade ut ur badhusets fönster.

Badhusets dörr slogs upp och en hostande Vonig stapplade hastigt ut genom den rökfyllda ingången, gnuggade sig i ögonen medan han skyndade sig mot sitt arbetsrum. En bit senare lämnade de återstående munkarna byggnaden, bärande bland sig en stenstaty av ännu en grotesk – ännu en soldöd Eljo med utbredda vingar – dess hållning frusen i knäböjande ställning och dess uppåtvända ansikte avslöjade ett granituttryck av absolut ångest.

På andra gården avbildade den smala ramen till ett sovsalfönster på andra våningen en lång präst med en ring av silverhår, gråtande med handen över munnen. Bredvid sovsalens tak blickade ytterligare ett par ögon ner på munkarna och deras staty: pärlliknande svarta sfärer av en lysande korp uppe på gårdens plommonträd. Den tittade vördnadsfullt på medan de tre munkarna bar bort den senaste Gardiens Groteske – den sista Gardiens 'gåvan' som skulle levereras till Cancelli-klostret i centrala Italien, för att monteras på toppen av katedralens avsat.

~*~

Ivan steg genom katakombernas ingång. Han gick ner för trappan när han stötte på Lasarus, som stod med en tänd fackla i handen och fumlade.

Ivan stannade på trappan. "Lasarus?"

"Kära broder, det är något jag måste berätta för dig. Det hände igår kväll."

"Vad hände?" Ivan gick hastigt ner för den återstående trappan. "Vad hände?" Han rundade Lasarus och ett stenhörn för att upptäcka att katakombernas facklor redan brann. "Varför har ni tänt alla facklor så tidigt – och innan jag anlände?"

"Det har inträffat ett missöde, broder."

"Fången?"

"Taket har rasat in."

"Vad? Är du skadad?" Ivan grep tag i hans arm, vände honom om och inspekterade honom med en sträng och förkrossad väktares iver.

"Nej, broder."

"Visa mig!" Ivan tog Lasarus fackla och följde honom in i Benions tunnel, till dess slut.

Ivan viftade med facklan i höjden, steg genom stenar och inspekterade skadorna.

Sedan fick han syn på det gapande hålet i väggen och frös till.

"Fortsätter tunneln?" Han vände sig mot Lazarus med höjt panna i misstro.

"Det gör det, broder."

Ivan höll sin fackla bredvid hålet och dess låga lutade sig i den stönande brisen.

"Stanna här", sa Ivan och klättrade genom håligheten.

"Ändå har jag redan—" Lazarus tog sig samman.

Ivan tittade tillbaka på honom. "Har du varit här inne?"

"Ja, broder, men—"

"Sen ska vi diskutera din olydnad senare."

Lazarus sänkte huvudet. När Ivan väl hade kommit igenom hålet tittade han tillbaka på honom. "Nå, kom igen. då – eftersom du känner vägen."

Lazarus hoppade in efter honom.

Medan Ivan lyste upp var och en av de tomma kryptorna, följde Lazarus tätt bakom honom. Men pojken drog sig tillbaka när Ivan närmade sig den sista kryptan.

"Mund, det finns – det finns ben där inne", medgav Lazarus och pekade på en öppen dörr, vars ingång beströdd med stenar.

Ivan steg in men Lazarus stannade kvar där han stod. Han spetsade öronen under huvan. Han hörde Ivan dra tillbaka den ruttna tyget – han hörde Ivan tystna tvärt i andningen – han hörde den dröjande tystnaden som följde och när Ivan steg ut ur kryptan studerade Lazarus hans ansikte i ficklampans ljus. Ivan var blek och försjunken, men sa ingenting. Han stirrade bara ner i golvet mellan sig och Lazarus, som om han var försjunken i tankar.

Lazarus bröt tystnaden. "Munder, han är som jag. Såg du? Och han bär kedjor."

Ivan gick hastigt förbi Lazarus. "Vi måste gå. Nu!" Inte en enda gång tittade han sig om.

"Mund, varför är han där inne?" frågade Lazarus och gick hastigt bakom honom.

"Jag förväntade mig att du skulle stanna kvar i sängen. Säg ingenting om vad du såg. Inga fler frågor."

Pojken urskiljde ilska i sin vassa tunga.

"Förlåt mig, broder." Lazarus ökade sin takt för att matcha Ivans snabba och stadiga steg.

Efter att de lämnat den nyupptäckta delen av tunneln bad Ivan Lazarus hjälpa honom att täta hålet med de tidigare fallna stenarna. Lazarus hämtade honom en murslev och fyllde på hinkar med färskt murbruk och vatten. Slutligen, när Ivan kände sig säker på att ingen annan munk skulle misstänka att muren var falsk, beordrade han Lazarus att återvända till sina kvarter och bad honom stanna där.

Ivan var väl medveten om att en restaurering av Beniontunneln måste innefatta höjning av en ny vägg mot den nyfunna falska väggen. Om hans medpräster upptäckte

resterna av Grotesken – i det efterföljande kaoset av rykten och uppståndelse som oundvikligen skulle bli resultatet av dess upptäckter – då kunde otillbörlig uppmärksamhet falla direkt på Lazarus. Ingen får veta, insåg han och funderade över restaureringsplaner medan han gick ut ur katakomberna och mot abbotens kontor. Beniontunnelns ålder var trots allt ingen hemlighet. För länge sedan varnade han abbot Vonig för dess slutliga kollaps och i dess uråldriga mognad var ögonblicket bara en tidsfråga.

~*~

Klosterområdet myllrade av munkar och kronrakade pojkar. Huvudportens klocka ringde i fjärran. Till slut sprang en väpnare i mantel över gården. Liket Lazarus – som ett spöke av säckväv – bar pojken en ansiktsmask med ögonhål utskurna. En hel huva täckte hans huvud. Han flög förbi en munk som skällde på honom. "Migual! Spring?"

Pojken saktade ner till raska steg. Längst bort i klostret stannade han framför broder Grate och bugade. Prästen lade märke till honom. "Migual, din ansiktsmask är trasig vid ögat hål. Be broder Ivan att sy det, eller tillverka ett nytt."

"Broder Ivan sydde redan *en ny* mask. Broder, jag – kan jag tala?" Pojkens sluddrade ord tydde på en allvarlig mundeformitet dold under den sönderrivna masken.

"Bort med det då."

"Soldater vid —vid porten! Från Avignon! Vagn med dem—en präst i den! Röd *ra-ra-* mantel", stammade väpnaren.

"Vad har han på huvudet, pojke?" frågade Grate, plötsligt förvånad.

"Vit mössa *ra-ra-runt* öronen. En annan i hans knä – är stor. *Ra-ra-röd* mössa."

"Vad i hela helgonets namn—" instruerade Grate pojken. "Hör på mig! Informera abboten att en kardinal anländer från Avignon! Gå nu!"

Pojken bugade sig och gick raskt iväg när Grate skällde ut honom. "Migual! Spring!" Väktaren rusade fram och stormade runt ett hörn.

Klockans klang fortsatte medan Grate gick mot huvudentrén. Han fick syn på en lång soldat med axellångt lockigt svart hår, tunn mustasch och getskägg, och jadegröna ögon, som stod framför grinden. Ett tungt ärr rynkade kinden på ett strängt och stridshärdat ansikte. Grate öppnade bommen och svängde grinden på vid gavel. Soldaten spottade på marken innan han marscherade runt honom. I förbifarten gav han honom en kall blick och muttrade:

"Antingen behöver du en större klocka eller större öron."

Grate rynkade pannan och tittade ner på kapten Bournes spott. Sedan upptäckte han kardinal Blasi som klivit av ur vagnen. Blasi närmade sig Grate och fäste sin bredbrättade hatt över sina djävulska ögon. Grate log, bugade och kysste Blasis halta, utsträckta hand

Munken bugade sig medan han talade. "Ers Eminens; Gardiens Abbey är verkligen hedrat."

"Och vem kan du vara?"

Grate reste sig. "Broder Maurice Grate, Ers Eminens – vaktmästare för gäster och övervakare av visitationer."

"Mycket väl då, broder Grate. Eskorterera mig till abboten." Munken vände sig om, Blasi följde efter medan kaptenen föll bredvid Blasi och vinkade fyra av sina män att följa honom medan han sade: "Jag har tvåhundra man, fjorton hästar och sex förrådsvagnar. Jag behöver dem tas om hand."

Grate vinkade omedelbart till en prästpojke att gå bredvid honom. "Gå till stallet och informera broder Festoneau att vi har gäster – fjorton hästar som omedelbart behöver uppmärksamhet." Pojken lutade sitt rakade huvud och försvann.

Grate vände sig till Blasi. "Kanske är du och dina män hungriga? Om ni så önskar kan vi öppna matsalen och köken omedelbart?"

"Gör det så." skällde Blasi.

Grate fortsatte. "Och skall ert sällskap stanna kvar kvällen, Ers Eminens?"

"Flera dagar."

Grate stannade upp. "*Dagar*, Ers Eminens? Vårt kloster saknar förråd för så många män!"

Blasi sporrade honom framåt. "Vi ska diskutera detaljerna i sinom tid, broder. Först, abboten."

På andra sidan gården stirrade munkar och väpnare på processionen – alla besökare var utlänningar. Blasi brydde sig inte om dem, men Bourne granskade alla granskande. Hans ögon observerade ingen artighet – de föll överallt, mätte, värderade. Sällskapet steg in i en byggnad och Bourne knäppte med fingrarna bredvid dörröppningen. Två av soldaterna föll bakom honom och ställde sig i givakt utanför dörren. Grate ledde Blasi nerför en korridor och till abbotens arbetsrum. Han knackade lätt på dörren.

En skrap röst svarade inifrån: "Inträde!" Återigen knäppte Bourne med fingrarna och hans soldater svarade; de flankerade och föll i givakt utanför dörren. Grate, Blasi och Bourne gick in i arbetsrummet och upptäckte abbot Vonig med ryggen mot dem och vänd mot en bokhylla. Vonig vände sig långsamt om, med sin fulla uppmärksamhet försjunken i en öppnad bok i sina händer. Till slut tittade han upp, plötsligt förbluffad över att se en kardinal i sitt kontor. Han bugade vördnadsfullt. "Ers Eminens."

"Abbot." svarade Blasi i samma mynt.

Grate avbröt sig. "Abbot Vonig, Hans Eminens, Kardinal—öh—"

"Kardinal Masson", Blasi hjälpte Grate med introduktionen – med samma alias

av 'Masson' när de otillbörligt fått tillgång till apokryferna.

Grate fortsatte sin introduktion medan han sträckte fram en hand mot Blasi; "Hans Eminens, Kardinal Masson, har kommit från Avignon för att pryda vårt kloster."

"Det är allt, broder Grate." Vonig avfärdade honom och ställde tillbaka boken i hyllan.

Grate bugade och gick. "Tyvärr har jag dåliga nyheter – från Hans Helighet. Är ni medvetna om att era kardinaler i det övre rådet, Basiliste och Lean, sedan dess har gått bort?"

"Jag har fått veta det i den senaste brevväxlingen", medgav Vonig. Bourne granskade rummet.

Blasi satte upp en vänlig min. "Ändå, ibland i förtvivlans dysterhet, upptäcker vi en glimt av löfte. Abbot, i ljuset av detta, kommer jag också med goda nyheter."

"Ah?" Vonig log.

"Du har utsetts att tjänstgöra i Apokryfernas Övre Råd. Din hängivna tjänstgöring i Rådet har gett dig avsevärd gunst i Hans Helighets ögon. Han förväntar sig dig i Avignon."

Abboten sänkte sitt leende. "Övre rådet? Jag är bara en biskop. Endast kardinaler tjänstgör som övre rådsmedlemmar."

Blasi famlade efter ord, samlade sig plötsligt och erbjöd: "Hur det än må vara, du och abboten från det lägre rådet i Italien är nu befordrade till det övre rådet."

"Domingus?"

"Sannerligen; Abbot Domingus av Canello. Hans Helighet har kallat er båda till det påvliga palatset – utan dröjsmål."

"Men hur är det med klostret? Vem ska övervaka—"

Blasi avbröt honom med en handviftning och med en lugnande ton i rösten. "Hans helighet är fullt medveten om vad den vaktar. Det är själva orsaken till att jag är här. Det är likaså orsaken till den tunga eskorten. Klostret är helt säkert. Hans helighet har instruerat mig att tjäna som interimsabbot i detta kloster tills han kan utse en lämplig ersättare. Dessutom är en annan eskorterad kardinal på väg till det italienska Canello- klostret och ska tjäna som interimsabbot där tills lämplig efterträdare har hittats."

Blasi kastade händerna mot svanken och log. "Abbot Vonig, jag berömmer dig för din utnämning till Övre rådet, och jag kan tillägga att dina år av hängiven tjänstgöring för apokryferna är ganska anmärkningsvärda."

Abbot Vonig anade att något var fel. Innan kardinal Leans död skickade kardinalen ett brev till honom. Kardinalen berättade för honom att påven Clemens fortfarande inte var medveten om det förseglade syftet bakom det apokryfiska rådet – eller dess två klosters roll – eller påvens förväntade uppgifter som dess officiella överhuvud.

Vonig frågade Blasi. "Eminens Masson, eftersom det inte har funnits något Övre Råd

utnämningar sedan Hans Eminens, Kardinal Leans död, hur kom Hans Helighet att bli informerad om frågor som rörde apokryferna?"

"Hans helighet har sedan dess inspekterat apokryfernas arkiv", kontrade Blasi.

"Ändå förstörde en brand dess register. Hur skulle Hans Helighet kunna inspektera register som bränts upp i förväg?"

"Kanske brann inte allt; jag har inget färdigt svar. Men du kanske ifrågasätter Hans Helighet med sådana detaljer – vid ditt besök hos honom."

Vonig kisade. "Om det behagar, Ers Eminens, får jag se Hans Helighets utnämningsorder?"

"Det kan du sannerligen, abbot." Blasi drog fram ett brev ur sin prästkrage.

Abboten bröt upp brevet vaxsigill och läste ordena – order undertecknade av påven Clemens.

Vonig vek om brevet och undersökte båda halvorna av vaxsigillet. "Varför bär det inte ett avtryck av Hans Helighets insignier?"

Blasi försvarade dokumentet: "Som ni mycket väl vet är rådets natur hemlig."

Hans helighet insisterar på att endast kardinaler ska styra de två apokryfiska klostren. Du måste vända dig till honom med alla problem som kan plåga dig. Och han förväntar sig dig, omedelbart."

Vonig tittade på Bourne. Gröna ögon brände tillbaka på honom. Vonig erkände för Blasi, med bröstet sjunkande, "Jag kan inte tjänstgöra som överfullmäktigeledamot. Jag är gammal och trött; mina dagar är räknade."

"Då måste du informera Hans Helighet om ditt tillstånd, Abbot. Jag överlämnar bara hans kallelse."

"Jag kan inte tjäna—"

Blasi avbröt honom. "Château Mallow i Avignon väntar på er. Det ska bli er nya bostad. Ni har till imorgon på er att hämta era tillhörigheter. Kaptenen ska se till att era personliga tillhörigheter är ordentligt stuvade. Och ni kan ordna ett möte med de bofasta munkarna för att informera dem om era goda nyheter och presentera mig som den nya abboten."

"Det ska jag, Ers Eminens."

"Abbot, jag antar att du inte är nöjd med Hans Helighets beslut."

Vonig uttryckte sin besvikelse. "Man funderar ofta på döden under mina år. Jag har en krypta i katakomberna – en som jag aldrig kommer att använda, är jag rädd."

"Detaljerna kring din död kan ordnas, abbot. Först måste du rapportera till Hans Helighet. Jag ska stanna i gästkvarteren medan du stannar kvar som abbot. Du ska se till det." att vakterna och hästarna tas om hand?"

”Det ska jag. Kanske jag kan tilldela dig en eskort till—”

Blasi avbröt honom. ”Jag ska hitta min egen väg, abbot.”

”Sannerligen, Ers Eminens.” Vonig bugade när Blasi skickade sig själv och Bourne ut ur arbetsrummet. Vonig vände sig mot fönstret och stirrade tomt, det förfalskade brevet ryckte i hans svaga hand. Han begrundade Ivan och den missbildade Lazarus-pojken; han funderade över kryptan han beställt, grävt och avsatt åt sig själv; och troligtvis, antog han, skulle hans begravningskvarlevor aldrig återvända till det älskade klostret som han tjänat så länge.

Vonig låste in sig på sitt kontor. Blasi bekanta sig med området och anläggningarna. Kapten Bourne genomsökte klostret med trupper och placerade vakter på vad han ansåg vara nyckelpositioner. Vid skymningen förvandlade kaptenen klostret till vad som verkade vara en ogenomtränglig fästning – ingen väg in, ingen väg ut; och en vaksam soldat i varje hörn.

Följande morgon, omedelbart efter gudstjänsten, lugnade abbot Vonig sina oroliga munkar och informerade dem om att han hade flyttats till Avignon. Vid middagstid gick han ombord på vagnen och ridande soldater eskorterade honom bort. Blasi rörde sig med avsiktlig hast. Såsom den nye abboten, kallade han till ett möte endast med klostrets övermunkar – endast de som kände till Portstenens existens och klostrets verkliga syfte, som dess väktare. Hans anledning till att sammankalla mötet var enkel: att dissekera kroppen av de lägre rådsmunkarna på i stort sett samma sätt som var standardpraxis vid vilken kyrklig inkquisition som helst. Och som kardinal vid universitetet var Blasi väl bevandrad i häxjaktens konst. Som han visste var metoden för varje inkquisition stel och okomplicerad: att hålla en församling, införa absolut auktoritet, kräva bekännelser om felaktigheter och sedan splittra massorna genom vittnesmål mot varandra.

I sin sammankallade församling av äldre munkar instruerade Blasi varje präst att skriva ett brev och lämna det till honom före skymningen. I det förväntade han sig tre saker. För det första skulle prästerna lista alla klostrets anläggningar och praxis som kunde förbättras. Även om Blasi var ganska likgiltig inför föreslagna förbättringar, fungerade listan väl för att distrahera munkarna från de följande två listorna, som var avgörande för hans knep och själva orsakerna till inkquisitionen. Den andra av Blasis förväntningar var att prästerna skulle ge belastande vittnesmål om sina medpräster genom att lista allt bevittnat beteende som kunde ha verkat "opassande" för en munk. För det tredje och slutligen förväntade sig Blasi att de skulle skriva ner personliga bekännelser om felaktigheter. Han informerade munkarna om att alla skriftliga bekännelser förblev konfidentiella.

Upprörda kunde äldre munkarna inte göra mycket mer än att lyda. Blasis övning, dock

Hur hårt det än må ha verkat, visade det sig vara mycket effektivt i och med att övningen, ungefär som de förväntade resultaten av en tröskverk, skilde agnarna från vetet – det goda fröet från det dåliga. Med elimineringen av dessa goda och rättrådiga munkar dök endast sju präster med tvivelaktigt uppförande upp. Av de sju strök Blasi broder Odino från listan – han ville inte ha vad han ansåg vara en "fet drinkare" deltog i hans öppnande av Gatestone. Blasi strök även över ett italienskt namn, eftersom han ville att endast fransmän skulle delta i, vad han förstod, en fransk sak. Således återstod bara fem munkar.

En efter en och i enrum kallade Blasi de fem munkarna till abbotens arbetsrum. Han upprepade samma historia för var och en av dem: att han hade gemensam order från påven Clemens av Heliga stolen och kung Filip av Frankrike att använda Gatestone som ett vapen mot engelsmännen. Avslutningsvis frågade han varje munk om han kunde vara villig att hjälpa honom att driva ut engelsmännen från Crécy.

Av de fem munkarna på listan gick Clodius och Greville med på att hjälpa Blasi med Gatestone, men antydde starkt omplacering av tjänster som adekvat kompensation – som potentiella övervakare av klosterkatakomberna. De önskade Ivan och Odinos positioner. Blasi gick med på deras omplacering först efter att de hjälpt honom med Gatestone. Av de tre munkarna som var kvar var broder Grate inte lika angelägen om att ge sin hjälp; men med en knuff och ett trångsynt hot övertygade Blasi honom plötsligt. De återstående två munkarna vägrade uppenbart att hjälpa Blasi och varnade honom för de sannolika allvarliga konsekvenserna av att störa Gatestone. Blasi uttryckte besvikelse över deras orubbliga ovilja och avfärdade dem från arbetsrummet – bara för att nicka diskret mot kapten Bourne, som stod precis utanför den öppna dörren. Följaktligen eskorterade Bourne de två munkarna ut på landsbygden för att vila bredvid dem. Abbot Vonig, deras läppar permanent förseglade med jord.

Anmärkningsvärt för honom kände Blasi det som om han hade lyckats med det till synes omöjliga. Han tillbringade bara tre liv och fick kontroll över Gardiens kloster och dess bevakade portsten, och säkrade tre äldre munkar för att assistera honom, samtidigt som han höll sina avsikter dolda.

Under de följande dagarna isolerade sig Blasi i abbotens arbetsrum och studerade länge bevakade klostermanuskript, sönderrivna sidor som han tagit bort från apokryfernas arkiv, och klostrets katedralscheman. Trots att han var upptagen med sitt större uppdrag att driva ut engelsmännen ur Frankrike, såg Blasi till att de bofasta munkarna och väpnarna fortsatte sina rutiner även om de anpassade sig till Bournes ständigt åtstramande fästning-

som atmosfär.

~*~

En läderklädd munk stod i tyst meditation bortom klostrets stall. Många år som stallövervakare hade förhärdat hans utseende. Om det inte vore för hans prästdräkt hade han kanske framstått som enbart en bonde. Lite återstod av hans tunna bruna hår och toppen av hans huvud var täckt av bruna fläckar som markerade hans många heta somrar av utomhusarbete. Broder Festoneau var övermunk och medlem av det lägre rådet. Stallen och hästarna föll under hans vård, liksom de prästpojkar i klostret som bar vanlig post mellan Gardiens kloster och en postväxel i staden Orleans.

Med smedshänder på smala, klädklädda höfter såg Festoneau en avtagande och sjuklig sol försvinna bortom en hård, mörk horisontlinje. Ovanför badade dagsljusets döende strålar höga, svepande moln i färgglada nyanser som tillsammans tycktes fladdra som en himmelsk eld. I skymningens kyliga luft bröt ljudet av en häst tystnaden. Festoneau sänkte armarna, flåsade och gick raskt fram till stallet – han förväntade sig en postleverans flera timmar före skymningen.

När prästen rundade hörnet av byggnaden såg han en figur i klädnad med en lykta på högt när den närmade sig stallet från klostrets norra port. När den närmade sig Festoneau ropade silhuetten: "Vad hindrar postutdelningen?" Festoneau svarade med sin egen fråga. "Har du sett min budpojke?" "Jaså – för en tid sedan – vid huvudgrinden med broder Grate och Migual-pojken. Jag samlades att han är i stallet nu."

Festoneau fick syn på en skugga nära klostrets framsida, som hastigt minskade i avstånd till ljudet av galopperande hovar.

"Soldaterna är överallt", klagade den skuggiga munken och sänkte sin lykta. Han stannade bredvid Festoneau och vände sig mot den annalkande prästpojken. "De höll mig kvar vid porten hur länge som helst. Jag säger det nu, Festoneau – det finns mer bakom det här än vad man kan tro. Vilket kloster behöver en armé för att styra sina goda avsikter?"

Festoneau lade händerna i höfterna och kastade en smal blick på sin galopperande väpnare.

Budbäraren tyglade sin häst. Festoneau grep tag i dess betsel när den krönragede unge mannen steg av. "Nu måste jag sköta min häst i mörkret! Du ska förklara din senfärdighet nu!" skällde Festoneau på honom.

Väktaren bugade sig och bekände: "Förlåt mig, broder. Jag ska ta hand om hästen, broder,

om du så önskar. Jag tappade postpåsen nära huvudgrinden. Jag var tvungen att leta efter den.”
”Halva dagen?” frågade Festoneau och ledde hästen in i stallet. Sedan stannade han och snurrade runt. ”Varför klagas hon på mig? Du red henne hårt igen, pojke?”
Återigen bugade budbäraren. ”Förlåt mig, broder. Jag antog att jag skulle anlända före skymningen – som ni kan förvänta er av min återkomst. Jag lämnade Orleans sent på dagen eftersom budbäraren från Avignon också anlände sent. Ändå vattnade jag hästen vid huvudporten.”

Och hon fick bara lite mat i Orleans.”

”Jag förstår.” Festoneau slog hästens tyglar runt en bindstolpe. Den andra munken lyfte sin lykta för bättre belysning. Festoneau fortsatte: ”Vad gäller din senfärdighet, förväntar jag mig att du att rapportera till mig i gryningen. En grundlig rengöring av stallen är på sin plats.”

”Det ska jag, broder.”

Festoneau kontrollerade de bundna tyglarna med ett förbipasserande ryck och klappade hästen på sidan. Sedan lossade han remmarna på läderbrynjepungen och sköt den av hästen innan han slängde väskan till den andra munken. ”Här är din post; låna mig din lykta.” De bytte. Festoneau vände sig bort och lyfte lyktan mot en hög stolpekrok.

”Skulle ni kräva något mer av mig, broder?” frågade budbäraren.

”Det gör jag”, svarade prästen, ansträngande och sysselsatt med lyktan.

”Jag har den!” klagade den andra munken. ”Vad gör du? Vänta!”

Festoneau vände sig om och upptäckte en soldat som slängde postpungan över axeln och marscherade ut ur stallet med skolväskan, medan han svarade: ”Mina order gäller inte dig, präst – endast postkorrespondens.”

Festoneau och hans väpnare tittade på medan munken sprang ut ur stallen och ropade efter soldat, ”Order från vem? Ta tillbaka den! Vänta!”

Festoneau ropade på budbäraren med en vinkande handviftning. Han lyfte hovarna av sin häst, undersökte var och ens hälsa medan han viskade till sin väpnare: ”Lyssna noga på mig. Jag har ännu en uppgift åt dig. Jag förväntar mig att du gömmer dig i stallet ikväll – på vinden ovanför. Visa dig inte för vakterna. Du ska ge dig av till Avignon före gryningen.”

”Javisst, broder.”

”Ni ska överlämna ett mycket viktigt brev till Hans Helighet som kräver hans omedelbara svar. Ni ska till varje pris stanna kvar på hans kontor tills han läser det. Gör vad som krävs, men se till att ni är på er plats inför honom. Vill ni samla mig?”

”Det gör jag, broder – vad som än krävs, och med tillbörlig respekt.” Den unge mannen bugade lätt.

”Och jag förväntar mig inte att du ska återvända utan ett svar, vare sig det är skrivet eller uttryckligen.”

”Mycket bra”, sa Festoneau. ”Jag återkommer imorgon bitti och förväntar mig att du är redo att rida som

vinden. Du ska rida på abbot Vonigs häst den här gången.”

Budbäraren log, medveten om hingstens rykte.

”Upp med dig då.” Prästen vinkade sin väpnare upp i takbjälkarna innan han hämtade lyktan och gick tillbaka till den norra klosterporten.

Natten gick vidare och nästan alla munkar och väpnare i klostrets sovsal hade sedan dess gått i säng för kvällen. I Festoneaus kvarter lyste dock en oljelampa upp ett pittoreskt skrivbord på vilket ett pergament adresserat till Hans Helighet låg. Festoneau skrev ner sin signatur, stoppade ner fjäderpennan i bläckhornet och blåste bläcket torrt. Han läste igenom ett brev som beskrev händelserna sedan Blasis ankomst till Gardiens. Syftet med brevet var tydligt: Att fråga påven Clemens om han hade utsett en ersättare för abbot Vonig med en kardinal från Avignon. Han erkände för Clemens att han befarade det värsta: att personer utanför rådet kunde ha upptäckt existensen av "reliken", som klostret bevakade. Festoneau vek försiktigt brevet. Han värmden en kniv över oljelampan och skar av ett hörn av ett vaxblock innan han förseglade brevet med den smälta klumpen. Han blåste torrt sigillet.

Plötsligt flimrade oljelampan. Brevet i hans händer fladdrade. Kall luft tycktes fylla rummet. Festoneau vände blicken för att kontrollera ett tätt stängt fönster. I det onaturliga Han hostade till och såg den obestridliga dimman i sin andedräkt. Prästen hoppade från sitt skrivbord och snurrade runt, letande i de dunkla vråren i sitt rum *efter – Henne*.

Han fann emellertid bara en stående silhuett i borte hörnet. Han steg åt sidan för att låta oljelampan kasta sina strålar och avslöja den skuggiga skepnaden. Hans ben smälte; skräck förtärde honom, liksom en flod av brinnande tjära skulle kunna rinna över honom. Stenens ande stod framför honom, helt naken, med glittrande svarta ögon, långt hår och flinade åt hans smidiga själ. Prästen kände Henne som alla klostermunkarna kände Henne: den hemsökande demonen och otuktsmannen från århundraden – den *regerande drottningen av Succubi* och den onda moderliga källan till alla groteska figurer som kantade klosterkatedralens terrasser.

”Nej!” Festoneau stack brevet bakom ryggen.

”Nå, verkligen, helige man. Har jag inte behagat dig så?” mejade Lucifael i en kör av tusen kvinnor.

”Jag ber dig — ta farväl av mig.”

”Åh, men jag kan inte, gode herre”, fnös hon.

”Jag har gett mig själv – till Gud”, babblade Festoneau. Precis som många av klostermunkarna hade till och med Festoneau sin egen bevingade staty uppe på katedralen, uppsatt för många år sedan.

"Är det så du kallar det? Gud?" frågade hon honom sarkastiskt när hon närmade sig.
"Han är din Herre och Kung. Gå, *Kvinnospöke!*"

Lucifael stannade framför honom och knäppte händerna bakom sig medan hon ganska oskyldigt frågade: "Vad med det här lövet du försöker dölja för mig, Festoneau?"
Prästen stod stelfrusen, darrande. "I Guds namn, lämna Hans heliga mark."
Hon lutade sig runt honom som om hon vore nyfiken på det gömda brevet och Festoneau fann sig själv stirrande på Hennes fylliga bröst som svävade i lampskenet.
"Ni tycker om dem, min herre? Tilltalar de er?" frågade hon med en förförisk viskning utan att titta upp. Festoneau slet bort blicken. "Försvinn, *Djävulssköka*, i allt heligts och sakrals namn!"

Hon reste sig och frågade: "Är du borta? Skriver du ett brev som kallar på mig och önskar sedan att jag ska gå?" Ett blygt flin slingrade sig över hennes läppar och brevet exploderade fullständigt i lågor. Han ryckte undan händerna och pappret flöt ner på golvet som en kvadrat av spröd aska.

"Var det så avskräckande, eller hemskt?" frågade hon och vilade armarna löst över hans axlar. Han bröt sig loss och sprang mot dörren – men dörren öppnades inte. Han slog näven mot den och försökte skrika när hon viftade med ett svartnaglat finger och hans hals tystnade. Återigen bankade han på dörren, men inget ljud bars genom rummet.

"Många säsonger har gått sedan du senast smakade köttet – och mig. Även nu känner jag brännan i dina höfter; ändå ska jag rädda dig från längtans smärta. Ta plats i sängen, men kom ihåg att jag inte ska ligga under dig." Hon viftade med handen och återvände hans röst till honom.

"Det ska jag inte!" fräste han och drog sig tillbaka in i hörnet mellan dörren och väggen. Hon gick lätt över rummet och hjälpte honom ut ur hörnet, ledde honom mot sängen medan hon tröstade honom med en viskning: "Låna mig dina avkommor en gång till, helige man. Bara då ska jag be dig gå."

Festoneau drog sig undan och tryckte ryggen mot väggen. Lucifael trängde in honom mellan skrivbordet och sängen. Hon lutade sig mot hans ansikte. "Du har fortfarande mod, min pigg helige man. Och är jag inte värdig i dina ögon?" Hon rättade till rynkorna i hans mantel och tittade honom över med ett nöjt blickfång.

"Det ska jag inte. Aldrig mer", sa han till henne. I det smala utrymmet mellan deras ansikten rörde Festoneau vid sin panna och överkropp i ett kors tecken. Lucifael lutade sig tillbaka, hennes svarta ögon stirrade. Hon grep tag i prästen under hans haka. Hundliknande framtänder bildades i hennes mun när hon talade. "Mitt tålamod börjar ta slut. Jag ber om din tillåtelse endast eftersom

du har lust att ge det. Förväxla det inte med val – det är endast värdighet jag ger dig. du."

"Men varför fortsätter ni att tillverka dem? De är alla döda – exponerade för solen – förvandlade till sten."

Hon fnissade. "Tusentals dör för att tusentals ska få leva. Det är livets natur och Döden. Vad vet du om något annat än lust och skuld?"

"Era grotesker är döda! Alla! De är bara livlösa statyer på katedralens topp!"

Hon granskade hans ögon. "Nog med tomma ord, helige man. Ska du låna mig din säd eller inte?"

"Du skall stå till doms inför—"

Hon avbröt honom med en viftning med sin svarta nagel och stal hans röst igen. Han kämpade för att vända sig om men kunde inte slita sig loss från henne.

Hon rynkade pannan mot honom och kisade med en sobelaktig blick. "Som du önskar. Jag behövde aldrig ditt samtycke från början." Hon strök med fingrarna över hans ansikte för att nå djupt in i hans sinne. En gång stelnade prästen till och skakade; hans vidöppna, rinnande ögon kunde bara se hur hans darrande hand sträckte sig efter det vaxfläckade bladet på sitt skrivbord.

"Sannerligen, min käre helige man", badade Lucifael i sin skräck, "du skall överlämna till mig det som är mitt. Plocka upp det; använd det. Jag är din förvisade och vandrande gud som nu befäller dig." Hon skrattade lika många kvinnor på en gång och hennes röst fördjupades med oktaver till varje ord. *"Aldrig lever en så ond damongudhundnomad som ens—"*

Plötsligt förvrids hennes huvud till ett knastrande ljud när det omformades till ett förfallen schakalhuvud. Runt hennes nya nos, saknade hudpartier, blottades ett grovt ben. En härsken lukt kokade från hennes huvud och förstörde luften i rummet. Sedan grep hon tag i hans axlar, lutade sig mot hans öra och viskade med en suck: "— som jag." Festoneau såg sin hand lyfta kniven.

Lucifael smekte hans bröst, medan hon lutade huvudet som en nyfiken hund medan det darrande klingan närmade sig prästen.

"Vila din själ, helige man", tröstade hon honom med en kvävande stank av ett djurs andedräkt. "Så att jag kan befria dig från människans brännande smärta."

Lampans veke drog sina sista droppar olja ur det nästan tomma kärlet; och dess låga studsade oregelbundet, som om den förtärts i någon våldsam elddans, i ett försök att slå ut mot det obevekliga och omslutande mörkret och hålla sig vid liv.

Utanför klostrets sovsal och över hela gården såg ingen soldat det svaga pulserande skenet som utgick från det smala fönstret i prästens kvarter. Ingen

såg det bleknande skenet och det ständigt svartnande rummet. Ingen munk vaknade ur sin fridfulla sömn. Tiden vände och natten rann sakta bort.

~*~

Innan gryningen rörde ett vridande av ynkliga skrik upp sig i sovsalen och en växande skara soldater och sömniga munkar strömmade nerför korridoren mot Festoneaus kvarter. De stormade in i hans cell och upptäckte att hans rum var i oordning, med omkullvälta möbler, krossade personliga tillhörigheter och strimlat pergament som täckte golvet och möblerna likt fallen snö. Det var inte hundratals pergamentbitar som fick munkarna att fly rummet lika hastigt som de hade gått in i det. Inte heller var det rummets oordning som fick de chockade soldaterna att falla bakåt mot sig själva. Det var att väggarna och golvet var så fullständigt nedstänkta av blod att lukten från inhägnaden var skarp med sin järnliknande lukt.

Framför dem satt en snyftande Festoneau i borte hörnet av sitt rum, bredvid sin omkullvälta sängen och höll en klubba i sin mantelklädda knä som låg täckt av koagulerat blod. Hans livlösa andra hand låg korsfäst mot sängbotten, ett blad stack ut genom hans svullna handflata. Prästen upptäckte folkmassan vid sin dörr och sprang upp på knä, stampade bladet djupare genom handflatan och sängen och skrek bibelverser från Jesu ord. Korsfästelse. Svett rann från hans panna, och hans glasartade blick och ögonvitor rullade runt i rummet som den ofokuserade blicken hos en rabiessjuk hund. Soldater rusade fram för att gripa hans hammarsvingande arm och han krossade ansiktet på en av dem innan de kunde rädda prästen från sig själv. Fastklämd och flåsande kollapsade Festoneau och soldaterna befriade hans korsfästa hand.

Tyvärr dog Festoneau samma dag; och först efter hans bortgång – under förberedelserna inför begravningen – upptäckte flera av hans medmunkar att han använde bladet på mer än sitt hand. Det var uppenbart för dem att prästen i sin utvecklade galenskap hade kastrat sig själv; men en efterföljande och grundlig privat genomsökning av hans kvarter gav ingenting. När Blasi upptäckte detta beordrade han de munkar som fick kännedom om självstymningen att stanna kvar tysta och skrubba bort Festoneaus galenskap från golvet och väggarna innan den förseglar den avlidne munkens sovsal på obestämd tid. Och därmed blev den tygklädde munken Festoneau den senaste invånaren i en praktfull och välutsmäckt katakombkrypta som en gång var reserverad för den avlidne abboten Vonig; och lyckligtvis för Blasi tjänade den fruktansvärda distraktionen väl till att hålla de boende munkarna uppmärksamma från det mer olycksbådande syfte han ännu hyste.

[Slut på kapitel 5]

Detta litterära verk skapades uteslutande i dedikation till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leva vidare inom oss alla* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~